

[Finansministeren]

haft en social balance, og jeg tror ikke, det vil være muligt at opretholde den i den størrelsesorden, der jongleres med også fra venstres og de konservatives side, og jo selvfølgelig slet ikke de talstørrelser, som fremskridtspartiet leger med.

Regeringen ser meget alvorligt på de problemer, vi har med statsunderskuddet, men vi ser lige så alvorligt på de underskud, vi har på to andre områder, nemlig betalingsbalancen og beskæftigelsen. Det er på den baggrund, regeringen har handlet i de sidste to år ud fra et flerårigt handlingsprogram; vi har tilrettelagt politikken med henblik på at styrke fundamentet for ny fremgang i dansk økonomi og dansk beskæftigelse.

Jeg er lidt overrasket, når hr. Bertel Haarder bruger det udtryk, at der er skabt vanskeligere vilkår for erhvervslivet. Jeg skal nødig sætte splid i venstres folketingsgruppe, men jeg vil dog alligevel foreslå hr. Bertel Haarder, at han læser Management fra august 1981, hvor et fremtrædende medlem af venstres folketingsgruppe, nemlig hr. Brixtofte, har skrevet en helt udmærket artikel under overskriften: »På to år er vi blevet 13 pct. dygtigere til at konkurrere«.

Hr. Brixtofte understreger i denne artikel, at det er et resultat af den vellykkede devalueringspolitik, som har været en klar succes, og at den er blevet en særlig succes, fordi denne udvikling ikke har fået lov til at slå igennem på det indenlandske lønniveau, og at vi her har kunnet opleve en bedre udvikling end de lande, vi konkurrerer med.

Hr. Brixtofte konstaterer også i denne artikel, at væksten i markedsandele på 4-5 pct. alene fra 1979 til 1981 har givet beskæftigelse til ca. 25.000 personer og en ekstra årlig valuta-indtjening på næsten 2 mia kr.

Der står mange andre gode ting i denne artikel, som jeg skal henvise til, og som jeg vil opfordre hr. Bertel Haarder til at læse.

Det er nemlig vigtigt for os at holde fast i, at vi har haft dette klare sigte, at vi er nødt til at få brudt den udvikling, vi var inde i på betalingsbalancen. Det er lykkedes for os. Vi husker alle sammen – for I har kastet tallene i hovedet på mig – prognoserne for betalingsbalanceudviklingen for 1980, 1981, 1982. Det er lykkedes at bryde denne udvikling, således at vi stort set har holdt et uændret betalingsbalanceunderskud, med en svag nedgang både i kroner og i procent af brut-

tonationalproduktet i en periode, hvor næsten alle andre lande, vi sammenligner os med, har haft en enorm vækst i betalingsbalanceunderskuddet. Når jeg lægger vægt på at understrege det, er det, fordi der er en sammenhæng mellem det spillerum, vi har i den økonomiske politik, og dermed også for udvikling af erhvervssektoren, og så vores forhold til verden omkring os.

Et andet hovedelement i den flerårige politik, vi har tilrettelagt, er, at vi skal styrke erhvervslivets konkurrenceevne. Det er lykkedes, bl. a. i kraft af en række foranstaltninger, der har været ubehagelige, fordi vi har måttet gribe ind også i gældende overenskomster, men det har efter vor vurdering været nødvendigt at sikre et bedre fundament for den nye fremgang i økonomien, som vi alle må sigte på.

I den sammenhæng vil jeg godt vende mig til et andet punkt, som også indgik i gårshagens drøftelser, ligesom hr. Palle Simonsen har strejft det i dag, nemlig spørgsmålet om, hvordan vi yderligere kan styrke erhvervslivets mulighed for at løse sin del af den vanskelige opgave, vi står i.

Der er for regeringen ikke nogen tvivl om, at der er en sammenhæng mellem kapitalmarkedet, prisen på penge og muligheden for at få den øgede aktivitet i samfundet, som er det eneste, der på holdbar vis kan reducere også underskuddet på statens budget, og derfor er det mere end bekymrende at høre bemærkningerne om regeringens drøftelser med pensionskasser, forsikringsselskaber, banker, sparekasser osv., for det er selvfølgelig ikke holdbart på den lange sigt, hvis ikke en større del af opsparingen i samfundet placeres direkte i en øget produktion.

Jeg vil gerne her henvise til hr. Ellemann-Jensen, der i går lagde megen vægt på, at forudsætningen for, at man på den lange sigt kan opretholde gunstige vilkår for de svage grupper i samfundet, er, at der bliver en øget produktion. Det er jo præcis den samme situation, når vi ser på de pensionstilsagn, der udstedes i disse år. Forudsætningen for, at disse pensioner vil have en real købekraft, er, at der bliver en øget produktion i samfundet, og derfor burde det være en fælles bestræbelse for os, som man ikke burde prøve at blokere.

Det er selvfølgelig ikke holdbart i en tid, hvor reallønnen i samfundet er stort set uæn-